

הוא בן למשפחה קדושה מיויחסת שגדלה על ברכיו
אמונה פשוטה, נטולת כל פקפק, במילוי שאמור והיה
העולם. גם במצבים קשים מנשוא, כשהנרא היה
שאפסה כל תקוות וכי אין כל סיכוי ריאלי לשועה
בדרך הטבע, דגלו אבותיו באמונה תמיינה והישועה
אכן באה באופן פלאי, שמיימי, בלתי מובן ומוסבר.
בימים אלו מצין הగה"ץ רבי יוסף טויסיג, גאב"ד בעלעד
את ישועתו האישית אותה חווה, כך הוא מאמין בכל
לב, בזכות התנה האלוקית רבי שמעון בר יוחאי. בראשון
מיוחד הוא מגולל את נס הצלה והחולמתו

"חֲרֵב חַדָּה הַלִּיתָה וְלֹא הַתְּלִיאֶשֶׁר"

אורחת על צוראי, למן הרחמים

מודעה • גיליון 357 • י' בסיוון תשע"ב

הישיבות החסידים שלמדו בשורותיהם, אפשרו להם לטפח בקרבם את מנהיגיהם ועוודו אותם לשומר על מסורת אבות. אחד ממכרי, בחור ישיבה חסידי, הגיע להבחן אצל מ"ר ראש הישיבה רבי חיים שמואלביץ זצוק". ל' בעית המבון שאל אותו הגר"ח אם הוא חסיד. החבור נבהל מהשאלה והשיב במוגם, אך הגר"ח אמר לו: אין לך מה להחשש וממה להתבישי, הרי הולך אתה בדרך של דוד המלך נעימים זמירות ישראל ע"ה, שאמר: 'שמראה נפשי כי חסיד אני'.

"זו הייתה אז האווירה בעולם הישיבות. אכן גם במיר למדו בחורים חסידיים ובין, שמצד אחד שתו בצמא מדברי התורה של ראש הישיבות ומצד שני גם השתתפו בטישים של רבותיהם מגדולי עולם החסידות והמשיכו לעלות אליהם

"למעשה", הוא מספר, "תחילתה נשלהתי ללימוד בישיבת צאנז בנטניה, אצל כ"ק האדמו"ר השפעתי' מצאנז ז"ע, אך זאת רק בית ברירה. אבי התנגד מאוד לקיום של פינימיות בישיבה ולא רצה שנבנו יישוב פנימייה במקום בית לנו, היינו ילדים ובאים ולא היה די מקום בבית לנו, לבנים. וכך נשלחה לנtinyה. אך ברגע שאחותי נישאה והתפנה מקום בבית, השיב אותו אבי מידי לירושלים בעיצומו של ח'zman' ושלח אותו למשה. עברו רוחני לפיקוחם וחינוכם של ההורים בבית".

ראיתי במו עיני עד כמה צדק אבי ועד כמה מסוכן שנערם צעירים ישחו פנימייה, ואין תחליף רוחני לפיקוחם וחינוכם של ההורים בבית".

ואכן, אני תוהה, הורים חסידיים בוחרים לשלוות את בניהם לישיבה ליטאית מובהקת כישיבת מיר?

יעקב מון

צלום: שמואל דרי

בציוון רבי שמעון בר יוחאי שהבר מירון תמיד שוקק חיים. עם העולים מירונה, בהשקט ולא רعش מיזותו, נמנה גם הגה"ץ רבי יוסף טויסיג, רבי ואב"ד קהילת תפארת יחזקאל – בעלעד' בבוואריה, שבמסירות טילטל עצמו בדרך האדומה מניין יורק כדיليلות על ציונו של רבי שמעון בר יוחאי.

בעבורו התפילה זו אינה עוד תפילה ועוד בקשה. בשביבו מדובר בתפילה הוודה שכן, כך הוא מאמין, בגין שאר הזכויות, זכותו של רש"ב היא שעודה ליהיחלץ מבין זרועותיו של מלאך המוות. הרופאים נתנו לו ורק שנות ספורות לחיות, אך רשב"י פעל אחרת.

"עליתך למירון", הוא מספר בשיחה מיוחדת, "כדי להודות על החסד שנעשה עמי. אני יכול לומר בפה מלא: השם אלקי שיעוותי אליך ותרפאני, חייני מירודי בור, על כך שהחטורה ושבתי אל שורות החסידים".

סיפורו של הגה"ץ רבי יוסף טויסיג הוא סיפור מופלא של מי שלפני פחות משנתים ימים שכבר עלי ערש דווי וכשכמעט לא נותרה נשמה באפוא. שהה על סיפו של תחום המות אך בניגוד גמור לציפות הרופאים נחלץ ממנו. הוא עדין חולש מאוד, פניו חיוורות ורק בקשיש רב ובמאם הוא מצליח להרצות את דבריו. אך ככל שהוא נזכר, ככל שהוא משוחרר את הקורות עמו – כך הולך קולו וחזק, האBITS נשכים והיסורים נמחקים, וחוזיק גדול מפצע על פניו.

"רבי שמעון בר יוחאי אמר שכוחו לפטור את כל ישראל מן הדין, וכך אני חשב בזוכתו גמור דין קשה שהונעל עליי. אמרו חכמים שנדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו ונידוני לחיסים".

החסידיים למדו אצל הליטאים

הגה"ץ רבי יוסף טויסיג נולד בשנת תש"ט בירושלים לאביו הגאון הצדיק המפורסם הגה"ח רבי יחזקאל טויסיג, בעל התפארת יחזקאל' צוק"ל, שנולד במטרנדורה. סבו היה הגאון הצדיק רבי ישואל טויסיג זצ"ל, בעל הבית יושראלא' מטראנדורה, מגדולי תלמידיו ישיבת פרשבורג, שעלה לארץ ישראל וכיהן כמו"ץ של העדה החרדית.

גם מצד אמו זכה הרוב טויסיג לייחס רב. אמו מרת שרה הינדא ע"ה, הייתה בתו של הצדיק היישולמי רבי שמואל תפילנסקי זצוק"ל, בןו של נתנאלו סופר, גדו סופרי הסת"ם של ירושלים. בוגרתו למד הרב טויסיג בישיבות חסידיות וכן גם בישיבת מיר היישולמית והיה לאחד מתלמידיו המובהקים של ראש הישיבה הגאון רבי חיים שמואלביץ זצוק"ל.

"יש מהו אחד אליו לא התוגלתי מעולם למרות השנים הארכות בארץ הארץ וזה החומרנות". באחד משיעוריו הרבים

כימים ימימה".

עוד בצעירותו נפטר עלי אביו, ומילוי המשיככה גידלה את בני המשפחה הייתה אמו הרבנית, בתו של רבי שמואל תפילנסקי זצוק"ל.

"סביר ר' שמואל נודע בצדקות ובחסידותו וביעיר נודע בעבודתו על מידת הביטחון. בסוף

מצוד ימם לא יהיה זה החיים.

מצוד אחד, הישיבות החסידיות הקיימות אז לא היו רבות ולא נחשבו כדוגלות בדרך העיוני והפלול. הורים רבים, גם מבטים חסידיים מובהקים, העדימו לשלוות את בניהם לישיבות ליטאיות.

"מאייך, הישיבות הליטאיות יכולים את בני

**"המצב רק הלא
והחמיר עד
שכבר לא יכולתי
להתקדך כראוי.
התקנית למסורת
שייעורים, להגיע
לבית הכנסת.
זה היה הכאב
הגדול ביותר
שלוי: אי היכולת
להמשיך ולהעניק
שייעורים בסדר"**

**"התברר שבאזור
הגידול עבר
עורק ראשי
ולא ניתן לנתח
אותו. הוא מוקם
באזור קרייטי
ובעינית מואוד.
ניסו גם טיפולים
כימיים קשים
מאוד והטיפולים
הלו גרמו לי
לחולשה גדולה"**

עדין לא היו. וудין שב המשיך ואמר: 'ה' יעוז
ועוד תראי שתהיה לנו סעודות חג כלכלתא. לא
יהיה חסר דבר. אפיו אגוזים וצימוקים יהיה לנו'.
'כמה שעות לפני החג ביש מאמי ללוות
אותו. הוא יצא לשוב בין החנויות והזמין מצות,
עופות, בשר, יין ומאלץ חג. בכל מקום אמר
шибיאו את הדברים ביבתו ושם ישלם להם. אני
התפללה מהן יהיה לו לשלם. אך הוא המשיך
ואמר בביטחון גמור: 'עוד תראי שה' יעוז'. וכך
לאחר ששימי את החננות, שבו השנינים לביתם
כאמי מודאגת מאוד. כשהגינו לפתח הבית גילו
שמתמונה להם שם אישת מבוגרת.

'היא פנתה לסייע ואמרה לו: 'אני אשתח פלוני,
שהלא לעולמו ללא בניים. חיששתי אדם שיאמר
אחריו קדיש, ואני לאחד הרבניים בירושלים,
שאמר שכדי יצא לך זאת, שatom אמר קדיש
לעלוי נשמהו בכל יום. תמורה זאת', והסיפה,
'כמוון. שאשלם את שכר כראוי'. שב הסכים
להצעה והיא שלפה צורו כסף מחיקת בסוכום
שתארם את זה לו היינו זוקקים. כך סיירה לנו עוד
סיפורים מופלאים אלה, ומה הפלאה שהיתה היא
עצמה אישת גודלה מאד.

"יכייד נישאה אמי עטמה? בוה עצמו כוון
סיפור מופלא: כאשר שידך אביה את בתו, הוא
התחייב למוחותן על נדוניה. לא היה לו ולו שמא
של מושג מהין ייגש את אותו סכם אך אמר
לבני המשפחה: 'ה' יהיה בעזנו ובוואדי ישלה
את כל הסכם'.

"החתונה הלווה והתקרבה וудין לא הייתה לו
פזרותה לפזרותה, והוא שאל מה מותר לו לעשות
באופן שהינו השתדלות מינימלית שאינה פגיעה
במידת הביטחון. הוא נכנס למשדרי ישיבת
עץ חיים וביקש מנהלה, הרה"ג רבי מיכל
טיקוצינסקי וצ"ל, שימסר לו כתובות של נדיב,
אליו יפנה אוותות סכום הכספי לו הוא זוקק. אלא
שהוא הויסף וביקש, שאוthonו אדם היה כזה שזה
למעלה שלוש שנים לא שלח כל תרומה. שכן
אם מדובר בנדיב המענק תרומות באופן סדר,
תהייה זו בבחינת היישנות על טוב ליבם של בני
האדם. כך גם, אף שהיה מדובר בסכום כסף גדול
שלא סביר שהשתדלות מחייבת אותו רך לפניו
שחוות השתדלות מחייבת אותו רך לפניו
לאדם אחד בלבד ולא יותר מכך.

"ר' מיכל פשפש בירושומי, שלף שם של נדיב
מניו יורך שהחאים לקリストון זהה וננתן לו את
שםו ואת כתובתו. סבי שב לביתו ושב לכתוב
את המכתב לנדיב. לא היה זה סתום מכתב בקשה.
סבי שוב סירב לפנות בנימית בקשה המחייבת
לכארה על הישענות על בני אדם אלא ורק הדיע
במכתבו לאוthon תורם על מצוקתו והוסף: 'אין
אני מבקש ממך עזרה אלא רק משום שדאגה בבב
איש ישחנה, הריני מספר לך על מצוקה זו. אחרי
ששים את המכתב ושלח אותו, פנה לבני ביתו
ואמר: 'אני את שלי עשית, את השאר יעשה
הקדוש ברוך הוא'.

"לפתעתו כולם, לאחר כמה שבועות הגיע מכתב
תשובה עם המכחאה שהכילה את הסכם המלא

ימיו פורסמה צוואתו המופלאה הקרויה 'קונטרס
הצואה', ובה דברי אמונה ויראת שמים נשבבים
ומרומים. ונאים היו הדברים למי שאמרים.امي,
שגדלה בביתה כה מרום, הושפעה עמוקות מדרכו
של אביה הגדויל, היא הייתה חזרה אמונה בדרכו
ותמימה וגס לאחר פטירת אבי המשיכה בדרכה
וידלה אותנו בהקרבה רבה ומຕוך אמונה עמוקה
ביה 'תברוך'."

לא לקבל תרומה מבדייבים

על מידת הביטחון: "היא סיירה לנו כיצד בימי
ילדותה התקרוב הפסק ולא הייתה פרוטה לפורתה

אצלם בבית. לא היו כל צרכי החג, אך האב אמר
לה בביטחון גמור: 'ה' יעוז ועוד תוראי שתהיה
לנו סעודות חג כלכלתא. לא יהיה חסר דבר. אפיו
קינוי כדי המליך יהיה לנו'.

"הגיע ערב פסח וудין לא היה דבר בבית. הבית
היה ריק לחלווטין. חמץ כבר לא היה אף גם מצות

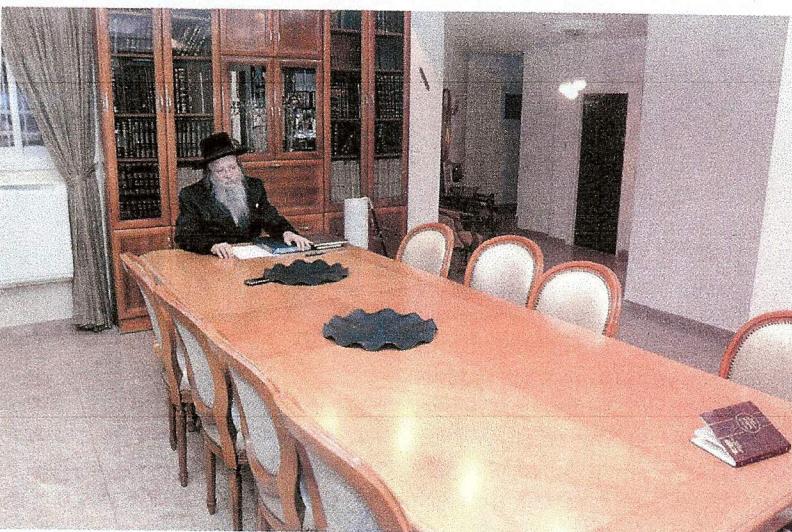
מכיסו. לא רק זאת, בהתחשב בכך שامي היהתו אלמנה מוטלת עלייה על רב הוא אף החיע כי ישא בעול נישואיהם של כל יתר האחים והאחיות שלנו. אותו שדך יצא מabitנו כאשר אחורי הגענו מכור נוסף שהחיע שידוך אחר של בחור משפחה מעוטרת אמצעים.

"אמוי פנתה מיד אלינו וביקשה שנברר מי מהשנאים טוב יותר, מתמיד יותר וירא שמי יותר.achi ישא לבור ואחר זמן מה חזר עם תשובה. מהעשרה, שני הבחורים המוצעים היו בחורים טובים, בעלי מידות טובות למדנים ויראי שמיים. אמרם כן, לאותו בחורו בן עניים, והוא יתרון מה. הוא היה מתמיד יותר ומעט יותר בולט בהישגיו. "אמוי לא התבלטה, וביקשה שמייד יוגש לדדם את השידוך עם אותו בחור. מאוד התפלאנן.achi ניסה לתהות, אולי בכל אופן יש לשקל שוב את השידוך הראשוני. בסופו של דבר מדובר גם כן בחור טוב והצעת אותו אדם עשויה לסייע לנו מארה. אך אמי סירבה לשמעו, 'אנחנו צרכים תרומה ומולמים לא שלח אליה, ואלו יהודי לעלם זה תרום סכום כה נכבד.'

התלמיד הצליל את המורה

לאחר נישואיו נסע הרוב טויסיג לתקופה ארוכה לונינה שבאוסטריה, הקים בה ישיבה ועמד בראש אחת הקהילות החרדיות במקומם. ישיבתו, שפעלה בנוסחה תלמידי החותם סופר ז"ע, הצליחה ושגגה ומשכה אליה צעירים ורבים שהגיעו מארחות הבritis.

רבי יצחקאל טויסיג זצוק"ל, כשהלミニו ניצב גיסו משכגרו התלמידים והתרבו החלטיט הרוב טויסיג לעבו לארצות הברית, ייסד בבורו-פראק קהילה על שם אביו מישיבתו, ולבסוף נפטר בביתו בבורו-פראק.

"הרופאים אמרו לי: יש לך שבועיים לחיות. ההתקומות היו הרים. בקושי ובסבל הרים את ידי ורגלי".
הגנ"ג רבי יוסף טויסיג

לו נזקק. ר' שמואל החיע בהמחאה ופניו חשבו. הוא יצא למשדי עץ חיים', פנה ר' מיכל בטרונית ואמר לו: לא נהגת עמי כראוי. אני בקשתי מך שתבוא ל כתובת של נדיב שלא תרם פרוטה בשלוש שנים האחרונות, אך להה העניך לי את מלאו הסכם. ודאי אם כן שנותת לי כתובת של עשיר ונדיב מופלא'."

ר' מיכל החיע בהמחאה וענה לפסבי: 'אמת, לא נהגי עמק כראוי. אתה בקש כתובת של נדיב שלא תרם דבר בשלוש השנים האחרונות, ואני נתתי לך כתובת של אדם שלמרות פניו עלי'. רם לנו מעולם ולן אגרורהacha.

"שמע זאת ר' שמואל ונכח דעתו. הוא שב לביתו, פדה את ההמחאה עם הכסף חיתין את בתו. אך ר' מיכל התפלאל ושלח מכתב לאוותה תרומות בו שיבח את מעשיה אך בקש להבין, אך זה שהישיבה בקשה ממנו ממש שנים ארוכות תרומה ומולמים לא שלח אליה, ואלו יהודי לעלם מה שיעזרו.

"לאחר זמן מה הגיעו התשובות והוא הייתה מפתיעה: 'אמי אדים אמיד', הסביר התורם מנוי יורק, 'אן בדי די כדי לתרום. אלא שיש לי בית ייחידי אשר נולדת לנו אחריו שנות עיריות אורכות. בתיז זו חלה במחלה קשה והרופאים התייחסו מהיה. נדרתני נדר שם אין נצלו חיה הרי שהיהודים הראשון שיפנה אליו בקשה עניך לו או את כל מבקשו לא שיור. ואכן בתו התאוששה ממחלה זה. והמכتب הראשון ש>tagיע אליו היה המכטב הזה. מכרתוי את דרישתי ביתי כדי לשלוח לו את מלא הסכום'. זו הייתה הדמות שעמדה נגד עני אמי ואשר עליה גדנו."

"אני זכר שלآخر פטירתו של אביו נפל על אמי על חתונתם של אחוי ואחיותיו הצעירים שלא היו נשואים עדין. يوم אחד הגיע לבקר אותנו אדם חשוב שהחיע שידוך מצוין לאחותינו. אבוי המומעדת היה אדם אמיד והיה מעוניין מאוד בשידוך. לכן החיע כי יכשה את כל הוצאות החתונה

**"הביתחון
זהה עצמו
שה' ברחמים
יעזר לנו, הוא
עצמם מביא
את הישועה.
התפללנו, הפכנו
עלמות בתפילה
VIDUNO SHAZA
מה שיעזר.
לא קיוזנו, לא
ציפינו, ידענו
שהקדוש ברוך
יחלץ אותנו"**

**בני המשפחה
נסעו אל שאר
בשתי, כ"ק
מרן האדמו"ר
מאמשינוב. הוא
הרגעע אותן
ואמר: אפילו
חרב חדה מונחת
על צווארו של
אדם, אל יתיאש
מן הרחמים.
אסור להתייאש"**

"עליתו למשון כדי להודות על החסד". על ציון הרשב"

ועודדנו רבות את תלמידינו ואת בני הקהילה לא לדאוג יתר על המידה. למובה העניין, ניתן לומר שבסופו של דבר אך מיעטים מבני הקהילה שלנו נפגעו בסופו של דבר. בוכחות מידת הביטחון, אנשים ניצלים לשפע גודל יותר, אנשים נפגעים פחות. רק ראיינו בחוש.

"חוותני רrob החסיד ר' שלמה ברבר ז"ל, היה לו עסק לחגורות עוזר. הוא היה יצרן של הגורות והכנתן דרשיה ייעז ומויינות הרבה. ים אחד הגיע אליו לעסק אדם שביקש גם הוא לפתח עסק דומה לא הרחק ממקום העסק שלו. חמץ, לא רק שאלה דוחה את הפונה ולא ראה בו מתחלה, אלא שסייע לו, יעץ לו והדריך אותו כיצד מכינים את ההגורות. ממש פתח לפניו את כל רזי המקצוע.

"אנשים שהכירו את העניין התפלאו מאד וניסו לטכנע אותם לחודל מכך. אמרו לו: 'הרי אתה מרים לעצמך במגוון ידיך מתחרים, איך אתה עוזר לאחד הדרישה אחורי העושר והפרנסת.' זה לא העיקרי. יש בטוחה בחדש ברוך שיפסק לאדם את פרנסתו. ולא לדאוג לכך לצורה מופוזת."

"אותה ידע מה קרה תקופה קקרה אחר כך? חמי נפל ונפגע באופן קשה ונאנץ לפרש תקופה קצרה מהמקצוע ומעיסוקו.

"אותו אדם שלൊ עזר הגע אל ביתו והציג לו כי בינו לביןי, עד שיחלים, ייכנס הוא לבית העסק ויפעל אותו. הוא אמר לו: 'אם שיק לך לקבל את כל

בריך תחילות? גם כאשר הגיע אליו גבר הוא בירך אותו: 'הו רצון שתזכה ביראת שמים!' אך כאן, מה מעוניין את האנשים? פרנסה טובה, הצלחה בעשיות. רק אחר כך הצלחה ברורה. נדי' למצוא עידוד וטיפוח חי הרוחה.

"מי שחריג ברכך הוא האדמו"ר מוויז'נץ מונסי. כאשר מגיע אליו חסיד לברכה והתייעצות הוא תחילת בוחן אותו בדבורי תורה. זה מראה לחסידים ולזיבור מה באמת שוב וורום להלוד מוקרי תורה. אך בני העלייה בארה"ב מוציאים ואני מעולם לא הצלחתי ולעולם לא אצליח להתרגל לחומרנות הזה השולטת בארץות הברית.

"אחד הדברים שאמי מסה להלמוד ולשפר אצלנו בקהילה הוא הנקודה הזו. אנו מקיימים שיעור קבוע בספר המוסר חובות הלכבות וביחסו בשער הביטחון, כדי ללמד את הציבור שהיעיק זה לא הרדיפה אחורי העושר והפרנסת. זה לא העיקרי. יש בטוחה בחדש ברוך שיפסק לאדם את פרנסתו. ולא לדאוג לכך לצורה מופוזת."

האם הגישה הוא, אני שואל, מס'ית לאנשי קהילתו לעבור בשלום את המשבר הכלכלי הקשה בארץות הברית? ואכן כך הם פניו הדברים: "בעוד שרבים פשוטו וגל, ובאים הפסידו את הונם ורביהם מאדו צללו מאגרא רמה לבירא עמיקה" – אצלנו הרים, הידמות והתרזה, בארץות הברית גם אצל אנשים חשובים ביותר העיקר הוא הממון והנכסים והחומרנות.

ראש הקהל שפרס את חסותו על קהילתו, הנגיד ואיש החסד, רבינו בנימין ברבר.

"בארצות הברית, ראיתי כיצד אנשים זקנים לקהילה מגובשת ולדמתו שתאחד אותם יהדי. אנשים זקנים לחמיות החסידית ולתחוות היה. על שם אחד מאבותוי שהיה רב בבעלעד שההונגריה, כיניתי את החצר שהקמו 'בעלעד' בית המדרש קריי 'תפארת יחזקאל-בעלעד'. הקהילה גובשה ומשגשגת עד היום הזה.

"אצלנו", הוא אומר, "מנסים בקרב את המקורבים, לחזק את האמונה והביטחון בה' יתברך אך לא דווקא אצל מי שרחוק מיהדות אלא יותר אצל היהודים החזרדים.

"יש שהוא אחד אליו לא התרגלתי מעולם למרות השנים הארוכות בארץות הברית", הוא מסביר. "זו החומרנות. צד לי לומר", הוא מוסיף, "שמבחינה מסוימת גודלה ציפרונו של אחרון האנשים הפשוטים בארץ ישראל מכרסם של אנשים חשובים בארץות הברית. כאן בארץ ישראל אין רדיפה אחר הממון ואחר החומרנות אמריקה. כאן, למרות הכלל, העיקר הוא הרות, הידמות והתרזה, בארץות הברית גם אצל אנשים חשובים ביותר העיקר הוא הממון והנכסים והחומרנות. אצל מ"ר האדמו"ר מצאנו למשל, מה הוא

היו מבוהלים, בכו בדמעות שליש. בני המשפחה התכנסו ונסעו אל שאר ברבי, כ"ק מון האדמו"ר מאשכנז. הוא הרגיע את בני המשפחה הבוכאים ואמרם: אפללו חרב קהה מונחת על צואורו של אדם, אל יתיאש מן הרחמים. אסרו להתיאש!
ואנו לרגע לא התייאשתי!.

הגמר אומרת על חכמי ישראל שווייתרו על הניסיון הזה ואמרו על היסודות "לא הם ולא שכרם".

"אנשימים טוענים וחושבים שאם אני בוטה בקדושים ברוך הוא שהכל לטובה, אסור לי להיאנה ואסור לי לומר: 'כואב לי, אני לא מעוניין.' זו טעות: כי שיה אומור מורי ורבינו, הארון חדים שמולביז' צצ'ל': שכואב צעוקים. ביל' חשבון - עם חשבון, שכואב צעוקים. שכאוב צעקנו, בחלהט צעקנו. אבל עליין למרות זאת, עם ההיסטוריה הקשים גם נשארים עם האמונה והידיעה שישועת ה' כהרף עי'."

מי שהיה שליח הצלחה, מספר הרה"ץ רבי יוסף טויסיג, "הוא היהודי חרדי תושב שיקגו שהמײַז דורך חדשנה לטיפול בגידולים מאיריים. הוא עצמו שיכל את בן משפטונו לאחר מחלוקת מאירה וכך נכנס לבחן את העניין ופיתח שיטתה לטיפולית מיחודת.

"כאשר התחלתי את הטיפוליים, הרופאים זללו
בזה. אך לאחר זמן מה חלה נסיגת מהמהלה וחושתי
התאוישות מפתיעה. עדין אני מצוי בעיצומם
של הטיפוליים וזוקק לשועה אך סנתת המות
חלפה-עברית. ואני בחוש כיצד גם כאשר הרבה
זמן מונחת על צווארו של אדם אל לו להתייחס
מהרבה".

ירושלים בנו בית במירון

אין זה מקרה שהרב טויסיג בחר לעלות ולהתפלל דווקא על קברו של רשב"ג. לשמחת תפילינסקי, כרובים מאנשי ירושלים, קשר חזק וקרוב עם החזון הקדוש, אליו היו עולים שנה בשונה ובכל עת מצואו. אחד מבני המשפחה, רבי נתןאל תפילינסקי ז"ל, אף התגורר דרכ' קבוע בבית מירון.

"אננו עוסקים רבות בתורתו של רשב"ג ותורת הנסתור", אמר הרב טויסיג, "אך בארא"ב נוצרה תופעה לפיה כל הרוצה לבוא וליטול את הכתה נוטלו. הקבלה הייתה לנוין להמוני. לא זו הדין. אנו מתלמידי החותם סופר, שהורה שאת תורה הנסתור יש ללמד בהסתור ובצנעה ולא לעשות מכון עיוויו להמוניים".

"אך זאת באשר למסורת הרשבי", שיש לשומרה ולמלמדת לצניעים, אך באשר לעלייה על ציון נאמר מה הקב"ה "לכל, אף רשב"י" בלבד.
"עהה", הוא מוסיים, "כאשר שבתי אל הארץ יהוד עם בני המשפחה היהת התนางות עצומה. התפללתי להתקוזות נספת ולביריאות שלמה וחושתי שתפיפיתי היהת שגורה בפי. אני בטוח עתה שבזכותו של רבי שמעון אזכה לשוב שוב בשנה הבאה אל הארץ ברא ושלום ובכחות דודינו".

בל מה ששבחונו עד אז לא היה הוכיח לנוצאים הנוראים האלה ולניציון הוות'. עם כ"ק מרכז האדמו"ר מצאנו

ממש בחודשים האחרונים חשתי כיצד התפילה עשויה את שלה ונחלצת ממוות לחיים.

"ニסו", מתאר הרה'ץ רבי יוסף טויסיג, "לנתה את הגידול הממאיר כדי להסייע אך לא עקא שהתברדר שבאזרע הגידול עובד עורך בראשי ולא ניתן לנתה אותן. הוא מוקם באוזן קרייטי ובועיתתי מאד. ניסו גם טיפולים כימיים קשים מאד כדי להתגבר על הגידול. הטיפולים האלה עצם, במידע, גורמים לחולשה גדולה. הדבר רק הלק וחליש אותנו עוד ועוד אך לרפא הוא לא רפואי.

"המצב רך החרמץ אגליון עד שבר לא יכולתי לתקן כראוי. התקשייתי למסור שיעורים, להגיע לבית הכנסת. זה היה הכאב הגדול ביותר שלי: אי יכולות להמשיך ולהעניק שיעורים בסדר, אי יכולות להמשיך ולהשפיע כמו תמיד על הצייר והקילה".

והחשש והפחד ממליך המוות אין אפשר

לתקף של מלאך המות אווב בפתחה:
הריה התהנכנו על מידת הביטחון ועל אמונה
ביה יתברך שיעזרו. כל מה שלמדונו עד אז, כל
מה שהתהנכנו עד אז – לא היה אלא הכנה
לרגעים הנוראים האלה ולמשיסן הזה. אנו בידינו
של הקדוש ברוך לו ואבידינו של מלך המתים. יש
להבין שהabitוחון הזה עצמו שהקדוש ברוך הוא
ברחמיין יעוז לנו, הוא עצמו מביא את הישועה.
התפלנו, הפכנו עלומות בתפילה וידענו שזה מה
שיעוזר. לא קיוינו, לא ציפינו, ידענו שהקדוש
ברוך הוא אוטונוי.

ואיך הגיעו בני הקהילה?

"דָאַגּוֹ וְסִינוּעַ בְּכָל יְכוֹלָתָם. יֵשׁ נָנוֹ - מַהֲשִׁיבָה שְׁעִמְדָתִי בְּרוֹאָה וּמַבְנֵי הַקְהִילָה - אֶלְפִי תַלְמִידִים בְּלִי עַזְין הָרָע, רַבִּים הַתְּפִלָּלוּ לְמַעַן. בְּנֵי הַקְהִילָה קִבְּלוּ עַל עַצְמָם שְׁלָא דָבָר בְּעֵת הַתְּפִלָּה גַּנְעָה קְרִיאַת הַתּוֹרָה וּקְבָלוֹת שׁוֹנוֹת אֲחֻרוֹת, הַתְּגִיסִּים מִשְׁלַׂעַזרָה וּהְיָה לֹא מַאֲסֵת הַפִּלְתָּמָם".
הִיא וְגַע שְׁבוֹן הַרוֹפָאים רַמְיָה? סְבִיבָה כְּנָן, בְּחַחְלָט. זֶה היה לפניו מס' כְּשַׁה-גִּידָּול הַתְּפִשְׁתָּן כָּל כָּךְ וּהַפְּגִיעָה הַיְתָה כְּרָכָה, עד שַׁה-רוֹפָאים אָמְרוּ לוֹ: יֵשׁ לְךָ וּשְׁבוּעִים לְחוֹתָה, הַתְּהִדְרוֹתָה הַיְתָה חֲמוֹרָה. בְּקוֹשִׁי וּבְגִילָׁגָלָן לְרִבְתָּה, אָמַת גַּעַגְעָלָן, לְלִבְנָה, בְּגִילָׁגָלָן.

הזהרנות שלך עד שתברيرا ואשרת את ל Kohutnik תמורות סכום קטן, כך אכן היה והואתו אחד לא רק שלא היה לו למחרה אלא אדרבה הציג לו את העסק, שהוא קורס וחידל מפעלול לו לאعزيزתו ורבה; וזה מה שעניוני לאנשים: העיקר הביטחון בחדש רודן הוא.

נסיעת בעיצומה של החולשה

הkick-off שגשה ופורה עד שלפני כשנותיים התגלה גידול ממאיר בגופו של הרוב טויסיג, "היו לי כאבים קשים", הוא משוחה, אך פוטרי אותם תחילה כענין לא חשוב. אלא שהכאבים הלאו וגברו ולאחר שערכו לי בדיקות רפואיות אישרו לי הרופאים את הבושרה המرة שאובטן אצל גידול ממאיר בכללו.

"במשך חודשים ארוכים יניסו הרופאים להלחם במחלה בכל דרך. אך דבר לא עז. למרות הטיפולים הקשיים, המצב ריק הילך והידרדר. הרופאים התחלו להרים ידיים ואמרו שאין מה לעשות. לפני חודשים אחדים נישא בני והתקשתיי אף להגע לחותנה בשל החולשה הרבה בה הייתה שרווי. אבל גם בהיותי על ערש דווי לא התקיאשתי, ובתחתי בקדושים ברוך הוא. כפי שלימדתי כל החניכים, אמרתי גם עותה: 'ישועת ה' הכרך עין'. עליינו לעשות השטדלות והשאר כלו מסור לשםם.

"לפנֵי כנשא, למורת החולשה העצומה והקשישים הרבים עלייתא לקרו של רבי שמעון בר יוחאי באתרא קדישא מירון כדי להתפלל. כי שמקובל, התיפללה על ציונו של רבי שמעון בר יוחאי מהחולות נפלאות, ואחריו הכותל המערבי, שמננו לא זהה שכינה, המקום המסוגל ביזורו הינו על ציונו של רבב". עלייתו על קברו והתפללו בדמותו של ליש להצלחה. אלה הם שני הדברים שלמדותי מבית אבותי: התפילה והבטיחון בקדוש ברוך הוא שימלא בקשי.